

Intentie schrijft geschiedenis

Met name de intentie die ligt in ieder woord en iedere daad, schrijft geschiedenis in het energetisch etherveld. Daarmee wordt iedere gedachte belangrijk maar ook het veld van waaruit je beweegt schrijft geschiedenis. Voor nu: zoek dus een goede afwisseling, waardoor je belastende beelden en belastende momenten opvangt in zuiver betoon naar jezelf en naar dat wat geschiedt. Geef jezelf de ruimte om naast het ontmoeten van dit bezwarende, ook het luchtige, het fijne en het hartverwarmende uit te nodigen en te activeren. Zorg dat je in omgang met jezelf kunstig overweg gaat om het zware met het lichte af te wisselen, zodat het gewicht van zaken niet aan je kleeft, maar door het lichte begenadigd wordt. Zo kan je hart zich compassievol blijven ontfermen, vanuit liefde ingegeven, over dat wat de wereld en zijn bewoners zwaarwichtig beproeft, óók als dit jou van nature niet altijd gemakkelijk afgaat.

Zelfrust herbalanceren geeft ondersteuning elders

Velen zijn geraakt door zaken die gaande zijn. Wie zichzelf in balans weet te houden steunt niet alleen zichzelf hierin maar indirect ook anderen. Hoe mooi inspiratief verwoord op dezelfde Vriendendag van De Vrije Mare in de volgende ontwikkelingspoort:

Bevrijd u van de gedachte dat u alleen staat in het veelbezette wat geschiedt. In u en met u zijn velen verbonden in thema's gelijksoortig aangeraakt in hen. Verruim daarom uw bewustzijn vanuit het weten dat, wanneer u genadig uzelf hierin begeleidt, anderen begeleid worden om vanuit verzachting de thematieken die hen aandoen, te beantwoorden. Zie uzelf daarom niet als alleenstaand, daar in het veld vele zaken rondwaren die u niet kunt overzien. Beantwoord daarom in mededeelzaamheid.

Lief mens, gun uzelf meer verstillend en rust, daar in deze tijd vele zaken bovenwater komen. Zaken die al in het onderbewustzijnsveld van mensen leefden, maar nu zichtbaarder worden. Dit kent maar één doel, namelijk opschoning en uitzuivering van bewustzijn wereldwijd. Nu kosmisch gezien zoveel ingezet wordt om onomkeerbare vernieuwing uit te lokken, lijkt het strijdtoneel van duister en licht zich af te spelen ter spiegeling van bewustzijnsverruiming bij iedere deelnemer hieraan. Rust creëert de liefde die nodig is om onszelf te herpakken en de compassie die nodig is om vernieuwing goedgunstig op te roepen. Het creëert de neutraliteit om voorbij duister en licht in zuiverheid te bemiddelen en zaken te herzien, zowel dicht bij huis als verder weg.

In verbondenheid, Marieke

Zielennood

Zielennood wil zeggen: de duistere nacht van de ziel. Je weet het niet meer, je bent wanhopig. Gevoelens klonteren samen en zijn niet meer afzonderlijk te ervaren. Het kan je het gevoel geven dat het allemaal niet meer hoeft, want je weet geen uitkomst voor de dilemma's waar je mee te maken hebt.

Zielennood ontstaat wanneer je geen rugzakje hebt in relatie tot de thema's die spelen; je kunt dan niet putten uit een ver verleden. Er ligt geen routebeschrijving klaar. Bij de dilemma's die nu spelen is je intuïtie niet toereikend. Je intuïtie buigt immers op wijsheid die je hebt verzameld vanuit eerder doorleefde ervaringen. Er is geen eerdere ervaring opgedaan die functioneel is voor de mate van beproeving die voortkomt uit de thema's die nu spelen. Per mens kunnen de thema's die zielennood veroorzaken daarom geheel verschillend zijn.

Overgave aan lering

Vanuit je grotere geestelijk Zijn wordt je zielsincarnatie geactiveerd. Deze is opgebouwd als een samenhangend geheel van eerdere levenservaringen. Dat zijn lang niet de ervaringen van alle levens en je zielsincarnatie is dus ook niet compleet. Het zijn delen van eerdere levenservaringen die je ten dienste staan bij je nieuw te bereizen route. Maar er kunnen gebieden zijn op deze nieuwe route waarover bij jou geen enkele voorkennis aanwezig is. Die kennis ontstaat pas gaandeweg, wanneer je het pad begaat in afstemming met je diepste zijn. Wanneer een ziel incarneert, draagt hij dus al een pakketje wederwaardigheden (veelal onbewust) uit eerdere levens met zich mee: dat wat je onderweg al hebt geleerd, dat wat je nog verder gaat ontdekken. Ook de opdracht om tot lering te komen van dát wat je nog onder-gemiddeld beheerst óf zelfs nog nooit bent aangegaan, hoort bij dat pakketje wederwaardigheden. Zielennood ontstaat wanneer er geen of onvoldoende opgedane inzichten of vaardigheden aanwezig zijn in kennis of doen, terwijl je dient te oefenen met iets wat je volstrekt niet of onvoldoende kent. Veel mensen laten het dan afweten of kunnen zelfs suïcidaal worden. Dát moment is precies het punt waarop je jezelf moet bekrachtigen om een ontwikkeling in te gaan die jou niet bekend is.

Zuivere omgang met de niet bekende route

De zielennood laat zich niet haarfijn beschrijven. Er wordt je gevraagd om, geheel naakt, een onbekend pad in te slaan. Daardoor is de zielennood duister, want je hebt geen licht dat erop schijnt. Juist dan komt het erop aan dat je je heel zuiver van die taak kwijt, omdat je de weg die je gaat, stap voor stap, dient te bevoelen vanuit verbinding met de diepste bron in jezelf. Het komt erop neer dat je jezelf oefent in iets waar je niet bekend mee bent. Het vraagt een volstreekte aanscherping van al jouw zintuigen. En een hele diepe overgave en werkelijk

in jezelf thuis zijn, omdat je een onbereisd pad gaat, dat je pas leert kennen door het daadwerkelijk te gaan belopen.

Zelf heb ik bijvoorbeeld tijden in mijn leven gekend dat ik het gevoel had dat ik hoog, in een donkere piste, over een gespannen koord naar de overkant van de piste diende te lopen en ik wist, dat als ik zou vallen, dit catastrofaal zou zijn in vele opzichten. Symbolisch ging ik voort op de tastzin van mijn voetzolen en op het gevoel van mijn hart, waarnemend hoe het koord die duistere piste overspande.

Je dient jezelf te ommantelen met zelfliefde en compassie voor deze innerlijke reis. Weigering om het pad in te slaan, maakt de nood en wanhoop uiteindelijk groter. Maar wie het pad begaat, verlicht niet alleen zijn eigen ontwikkelingsweg, maar uiteindelijk zelfs ook die van anderen.

In mijn poëzie: 'Mijn voeten zijn zo moe', wordt mijn reis in taal weerspiegeld. De aanvankelijke wanhoop, het uitzichtloze van de vele beproevingen die ik onderging, de overgave én het dieper weten van de uitkomst. Tevens de vermoeidheid en de angst niet te weten of ik het al zou doorstaan. Het menselijke in mij en de overstijgende overgave aan dat wat niet te vermijden valt, komt tot uitdrukking in dit gedicht.

Mijn voeten zijn zo moe

Mijn voeten zijn zo oeverloos moe.
Deze weg die ik volg
kent een uitgestrektheid zonder weerga.

Niet olopemd met waar anderen zijn
vervolg ik mijn weg
in eerbetoon aan het eigen weten.

Het uitzicht zal veelbelovend zijn
maar ik zal uiteindelijk staan alleen.

Vraag mij niet nog eens deze weg te belopen.
De kliffen over te gaan
de rotsblokken te verschuiven
de wilde dieren te temmen
de ravijnen te doorkruisen
te slapen op vochtige grond
in de aardedonkere nacht.

Ik ben gegaan door het rijk der doden
om mijzelf levend te hervinden.
De verdwaalde vogels te laten eten uit mijn hand
de wind mijn minnaar te laten zijn
en de natuur in grenzeloze eenvoud mij te laten omringen.

Maar vraag mij niet deze weg opnieuw te belopen
zonder richtingaanwijzingen

dan alleen mijn eigen eenzaam hart.
De wanhoop zou mijn voeten doen kluisteren aan de aarde.

Ik heb mijzelf gedragen tot hier
en zal verdergaan in dit niemandsland.
Nu ik zoals het riet mij laat bewegen
en de wind mijn minnaar is geworden
nu ik kan zijn met de vogels in de lucht
en de aarde die mij toedekt als ik slapen ga.

Ik zal verder gaan.
Routebeschrijvingen achterlatend aan hen
die dit pad nu voorbelicht zullen vinden.

Mijn vermoeide voeten zijn getuigenissen van moed
in langdurig gegaan te zijn over ongeëffende paden.
Mijn voetstappen zullen sporen zijn
als bakens in een donkere nacht
die het anderen lichter doen maken
zichzelf te hervinden op een weg als deze.

Als een kluzenaar die niet de eenzaamheid zocht
maar van nature zo geboren werd
heb ik gedaan wat ik diende te doen.

Ik zal mijn weg vervolgen.

UIT DE POËZIEBUNDEL: 'EENZAAMHEID ALS LOUTERING' (GEDICHT 148)

